

Дѣдо Генко се отнесе далечъ въ разговора, безъ да се щѣше, може-би, на майка сега да слуша всичко. Сигурно, той се готвѣше да почне своята одисея отъ Бойково до тукъ, но зачу нѣкакъвъ крѣскъкъ отдолѣ изъ алеята и се обърна. На завоя се зададоха нѣколко студенти, които бързаха. Тѣ разискваха пѣщо или се караха — пакъ може и да бѣше и едното, и другото. По отдѣлнитѣ имъ думи, които зачудениятъ дѣдо Генко схвана, не можа да разбере нищо отъ спора имъ. Единъ отъ тѣхъ имаше дълга коса — дѣдо Генко разбра, че той се готви за попъ, — а другъ — смачкана мека черна шапка съ дълги крила. Тѣ бързо отминаха, като въртѣха бастунитѣ си. Нѣколко секунди послѣ още се чуваше крѣскъкътъ имъ.

Слънцето, наваляше къмъ Люлинъ-планина и бѣше позлатило долнитѣ краища на бѣлитѣ като памукъ облачета надъ нея; изпълненитѣ сега съ многобройна публика алеи почнаха да ставатъ по-възтѣмни, а сѣнцитѣ връзъ полянкитѣ на дърветата — по-дълги; шурцитѣ почнаха по-много и по-често да се обаждатъ; до ушитѣ на стареца дойде и приятниятъ нему звукъ на звѣнецъ отъ овца, та се изведнажъ мислено прѣнесе въ своето Бойково; хладенъ вѣтрецъ подухна, и листата на дърветата приятно зашумолѣха.

Дѣдо Генко си зе сбогомъ отъ майката и тръгна.

На петнадесетина крачки отъ тукъ, върху едно канаци седѣше една госпожа.

Слѣдъ като обикаля наоколо, до нея се присламчи и седна единъ младъ господинъ.

— Охо, а *propos*!... Добъръ день, госпожо!... Пакъ се срѣснахме. Каква неожиданостъ, какво щастие! заговори той фамилиарно, усмѣнъ и сучеше тънкитѣ си мустачки.

Дамата очудена и смутена, не отговори нищо.

— Госпожо, добъръ день Ви казвамъ! — Азъ Ви познавамъ!...

Дамата пакъ нищо не отговори, но ядно изгледа господина и наоколо си.

— Госпожо, откога толкозъ се измѣнихте и възгордѣхте, та не ме познавате и не приемате поздрава